04/07/2021

Το Ευαγγέλιο της Β’ Κυριακής Ματθαίου

/ Ορθόδοξες Προβολές

Κυριακή Β΄ Ματθαίου, Ευαγγελικό Ανάγνωσμα: Μτθ. δ΄ 18-23 (04-07-2021)

Πρωτότυπο Κείμενο

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, περιπατῶν ὁ ᾽Ιησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον καὶ ᾽Ανδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς· καὶ λέγει αὐτοῖς· Δεῦτε ὀπίσω μου καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, ᾽Ιάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου καὶ ᾽Ιωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτίζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς. Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ. Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ ᾽Ιησοῦς διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ Εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

Νεοελληνική Απόδοση

Καθώς ο Ιησούς περιπατούσε στην όχθη της λίμνης της Γαλιλαίας, είδε δύο αδέλφια, τον Σίμωνα, που τον έλεγαν και Πέτρο, και τον αδελφό του τον Ανδρέα, να ρίχνουν τα δίχτυα στη λίμνη, γιατί ήταν ψαράδες. «Ακολουθήστε με», τους λέει «και θα σας κάνω ψαράδες ανθρώπων». Κι αυτοί αμέσως άφησαν τα δίχτυα και τον ακολούθησαν. Προχωρώντας πιο πέρα από κεί, είδε δύο άλλους αδελφούς, τον Ιάκωβο, γιο του Ζεβεδαίου, και τον αδελφό του τον Ιωάννη. Βρίσκονταν στο ψαροκάϊκο μαζί με τον πατέρα τους τον Ζεβεδαίο και τακτοποιούσαν τα δίχτυά τους. Τους κάλεσε κι αυτοί άφησαν αμέσως το καΐκι και τον πατέρα τους και τον ακολούθησαν. Ο Ιησούς περιόδευε όλη την Γαλιλαία. Δίδασκε στις συναγωγές τους, κήρυττε το χαρμόσυνο μήνυμα για τον ερχομό της βασιλείας του Θεού και γιάτρευε τους ανθρώπους από κάθε ασθένεια και κάθε αδυναμία.

Σχολιασμός

«ήσαν γαρ αλιείς˙»

Μπορεί κανείς να διαπιστώσει ότι η συγκεκριμένη επιλογή του Κυρίου μας, δηλαδή να έχει ως μαθητές του ανθρώπους από τις κατώτερες βαθμίδες του κοινωνικού υπόβαθρου αποτελεί ιδιαίτερη τιμή για τον απλό λαό. Πρόκειται λοιπόν για μαθητές, οι οποίοι ήταν φτωχοί και πάλευαν μέσα στην θάλασσα της Τιβεριάδος για μια καλή ψαριά και να συντηρούν έτσι τόσο την οικογένεια τους, αλλά παράλληλα και να διατελούν, όσο μπορούσαν φιλανθρωπικό έργο. Ο τρόπος ζωής, σκέψεως και δράσης τους είχε ακριβώς αντίθετη φιλοσοφία με αυτή των Γραμματέων και Φαρισαίων. Υποχρεωμένοι να εργάζονται την συγκεκριμένη εποχή ήταν μόνο οι δούλοι και οι φτωχοί. Αξίζει να σημειωθεί πως ο Κύριος μας ευλόγησε την εργασία καθορίζοντας την ως καθήκον όλων.

Μελετώντας κανείς την Αγία Γραφή ότι γίνονται συχνές αναφορές του Θεού για την εργασία. Ας μην ξεχνούμε πως η πρώτη εντολή που δόθηκε στον Αδάμ μέσα στον παράδεισο ήταν να εργάζεται. «Έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον, ον έπλασε, και έθετο αυτόν εν τώ παραδείσω…… εργάζεσθαι αυτόν και φυλάσσειν» (Γεν. β΄ 15). Ο ιερός Χρυσόστομος παρατηρεί ότι εάν ο Αδάμ ήταν απαλλαγμένος από κάθε εργασία και έμενε άνεργος τότε θα οδηγείτο με ακρίβεια προς την ραθυμία και θα συνήθιζε στις ανέσεις και στην οκνηρά και απράγμονα ζωή.

Ο απόστολος Παύλος, όταν πληροφορήθηκε πως ορισμένοι Χριστιανοί εκ Θεσσαλονίκης επιδίωκαν να μην εργάζονται και να συντηρούνται εις βάρος των άλλων, με την φώτιση πάντα του Αγίου Πνεύματος απευθύνθηκε σε αυτούς με αρκετό αυστηρό ύφος και ξεκάθαρες προτροπές. «Ει τις ου θέλει εργάζεσθαι, μηδέ

εσθιέτω. Ακούομεν γάρ τινας……μηδέν εργαζομένους..Τοις τοιούτοις παραγγέλομεν και παρακαλούμεν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, ίνα μετά ησυχίας εργαζόμενοι τον εαυτόν άρτον εσθιώσι» (Β΄Θεσσάλ.γ΄10-12). Τονίζει επιπρόσθετα ότι δεν πρέπει να ζει κανείς εις βάρος των άλλων αλλά «κοπιάτω εργαζόμενος το αγαθόν ταίς χερσίν, ίνα έχη μεταδιδόναι τώ χρείαν έχοντι»(Εφ. δ΄ 28) . Ο ίδιος ο απόστολος Παύλος εργαζόταν ως σκηνοποιός ημέρα και νύχτα για συντηρεί τόσο τις δικές του ανάγκες, όσο και αυτές των βοηθών του. Όλοι οι άνθρωποι του Θεού ασχολούνταν με χειρωνακτικές εργασίες, όπως ο Μωυσής φρόντιζε τα πρόβατα του πεθερού του Ιοθόρ, ο Δαυίδ ήταν βοσκός, ο προφήτης Αμώς γιδοβοσκός.

Μέσα σε όλη αυτή την αναφορά μας για το θέμα της εργασίας ένα είναι το γενικό συμπέρασμα που αναβλύζει. Ο Θεός μας αποτρέπει από την οκνηρία και την ζωή της ευμάρειας δηλαδή την καθιστική ζωή και μας προτρέπει να εργαζόμαστε. Χρειάζεται ο κάθε χριστιανός να ασκεί και ένα βιοποριστικό επάγγελμα. Όση ταπεινότητα διακρίνει μιαν εργασία είτε αυτή είναι οικοδόμος, σκουπιδοσυλλέκτης, βοσκός, γεωργός, δεν πρέπει να ντρέπεται αυτός που την ασκεί, φτάνει να είναι έντιμος. Η σκόπιμη αποχή από την εργασία έχει και τις δυσμενείς επιπτώσεις της στο ίδιο το άτομο που επιλέγει αυτό τον τρόπο ζωής αλλά και γενικά στο όλο κοινωνικό σύνολο. Μέσα από αυτή του την επιλογή είναι αρκετά εύκολο να οδηγηθεί σε απάτες, κλοπές, και αν ακούγεται κάπως ακραίο καμιά φορά και στο έγκλημα για να εξασφαλίσει αυτά που χρειάζεται. Οι πλούσιοι δε χρειάζεται και αυτοί να εργάζονται. Μια εργασία επιβάλλεται γι’αυτούς και δεν είναι άλλη παρά μόνο να μοχθούν για κοινωφελή, φιλανθρωπικά έργα.

Η εργασία είναι λειτούργημα ευλογημένο από τον Θεό. Εξυψώνει τον άνθρωπο σωματικά και πνευματικά. Ο Μ. Βασίλειος γράφει για την εργασία ότι είναι καθήκον του καθενός μας. Καλλιεργούνται αρκετές αρετές μέσα από την εργασία, όπως η υπομονή, επιμονή, η υπακοή στον ανώτερο μας, η αγάπη, η προσπάθεια να βοηθήσουμε τον πλησίον μας. Λέει ο Κύριος για την οκνηρία και πονηρία: «πονηρέ δούλε και οκνηρέ…..». Μεγάλη λοιπόν προσοχή μήπως και την ημέρα της κρίσεως σχηματίσει και για μας τέτοια εντύπωση ο Θεός μας.

Οι μαθητές λοιπόν του Κυρίου, που κλήθηκαν στο αποστολικό αξίωμα, ήταν άνθρωποι απλοί και ταπεινοί. Ήταν φτωχοί ψαράδες, τους οποίους ο Θεός κατέστησε πανσόφους και αλιείς ανθρώπων. Εργάζονταν για τον άρτον τον επιούσιο, όταν τους κάλεσε ο Χριστός να μαθητεύσουν κοντά του.

Άξιος συγχαρητηρίων και επαίνων λοιπόν μπροστά στο Θεό είναι οι άνθρωποι που ευσυνείδητα και τίμια εργάζονται. Με καθαρή τη συνείδηση μπορεί να επαναλαμβάνει το του αποστόλου Παύλου «…ουδέ δωρεάν άρτον εφάγομεν παρά

τινος, αλλ’ εν κόπω και μόχθω ωύχτα και ημέραν εργαζόμενοι προς το μη επιβαρήσαι τιν υμών» (Β’ Θεσ γ’ 8).